

Új szövetség

„És láttam, hogy a tengerből feljön egy fenevad, tíz szarva és hét feje volt, szarvain tíz korona, és a fejein istenkáromló nevek... Láttam azt is, hogy az egyik feje szinte halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. Az egész föld csodálta a fenevadat: imádták a sárkányt, hogy átadta a hatalmat a fenevadnak, imádták a fenevadat is, és így szóltak: „Ki hasonló a fenevadhoz, és ki tudna vele harcba kelni?” És adatott neki nagyokat mondó és istenkáromló száj, adatott neki hatalom a cselekvésre negyvenkét hónapon át; és megnyitotta száját káromlásra Isten ellen, hogy káromolja az ő nevét és sátorát, azokat, akik a mennyben laknak. Megadatott neki, hogy hadat indítson a szentek ellen, és legyőzze őket, megadatott neki a hatalom minden törzs és nép, minden nyelv és nemzet felett: hogy imádják őt mindenki, aki a földön lakik, akinek neve nincs beírva a megöletett Bárány életkönyvébe a világ kezdete óta. Ha valakinek van füle, hallja! Ha valakire fogság vár, fogságra jut; ha valakinek kard által kell meghalnia, kard által hal meg. Itt van a helye a szentek állhatatosságának és hitének.”
(Jelenések könyve 13. 1-10.)

Egy barom dudált mögöttem, nem voltam elég gyors, nem vettem időben észre a kocsi orra előtt keletkezett két méter helyet. Jobb középső ujjammal megmutatom neki, merre van fölfelé, majd beröföntem a motort. Egyes, kis kuplungjáték, gázfröccs, leállítom a motort. Megint kicsit előrébb vagyok. Az öreg klíma még harcolt az autót ostromló pokoli hőséggel. Unalmamban végignyomkodtam vagy húsz csatornát a rádión, de csakhamar elegendő lett a túlartikulált reklámokból, a jamaicai orrhangból, a víz alól puffogó dobra ugatásból és a rajzfilm-figura csiripelésből. Kikapcsoltam. Maradt hát a fejből kifelé bámulás. Előrébb egy tekintélyes méretű táblát állítottak fel az út mentén, éppen akkor tapétázták tele egy McDonald's óriásplakáttal. Rajta az örök-ké lázadó ifjúság a legújabb divatnak megfelelő, dekadensként reklámozott gusztustalan divatszerkóban lázad, hogy mi ellen, arra még sosem sikerült rájönnöm, talán a konkurens óriásszendvicsek korbácsolták fel indulatait. Hiába, vétek lenne nem kihasználni egy ilyen ellenőrzést, a kitikkadt, és éhhalál szélére sodródott autósok kikerülve a dugóból üveges szemmel keressenek egy helyet, ahol bedobhatnak különféle mac-eket és burgereket, majd leöblíthetik egy jégkockákkal telepakolt óriáskólával. Minden lehetőséget meg kell fogni a fogyasztók elhappolására mert, ahogy egy isme-

rősöm mondaná „az erősebb kutya baszik”, esetleg említhetném, hogy a nagy hal megeszi a kicsiket, és efféle elcsépelet mondasokat, amik aztán végképp nem illenek ebbe a novellába. Egy gazdaságilag szintén életképes, magát kivénhedt hippinek álcázó szemfüles újságos is a fogyasztó-sűrűség előnyeit próbálta kiaknázni. Jeleztem neki, hogy személyemben talált egy kuncsaftot. Mikor lehúztam az ablakot, bedőlt a hőséggel vegyített porszag, na meg a fickó kissé markáns ferromonkészlete.

- Egy Nemzeti Lapot legyen szíves!
- Megszűnt! - válaszolta, mintha legalább századszor kérdeztem volna meg.
- Hogyhogy megszűnt?
- Terroristák voltak köztük, vagy mi a fene.

Hirtelen szóhoz sem tudtam jutni a megdöbbenéstől. Az utolsó lap volt, amiben még - óvatosan bár, - de le mertek írni olyat is, amit más le sem akart. Furcsa, hogy vannak olyan események, melyek előre várhatók, és mikor bekövetkezik, az ember mégis ledöbben, hogy végül ezt is megértük.

- A kurva anyjukat! - tört ki belőlem.
- Én is ezt mondom, ezek csak szították a terrorizmust. És ráadásul még nácik is voltak.

Nagyon a nyelvemen volt, hogy elküldöm a picsába, de mint már annyiszor, most is a konfliktusmentes megoldást választottam.

- Akkor adjon egy... nem is tudom, mondjuk egy Szabad Világot!

„Tovább keresik a finomító elleni robbantás tetteseit - az utakat lezárták” felirat ordított a címlapról. Újra erőt vett rajtam az érzés, mint az utóbbi néhány évben már oly sokszor: lehet hogy én vagyok az egyetlen épelméjű és mindenki más idióta? Senki nem teszi fel azt a kézenfekvőnek tűnő kérdést, hogy vajon kinek állt érdekében tönkrevágni az ország egyetlen még működő olajfinomítóját? Vagy ez manapság már túl bátor kérdés, ha valaki megkockáztatná, azzal már önmagában is a terrorizmus szerktolójává válna? Tovább lapozok. „A Szövetség katonái újabb terroristákat fogtak el” „Terroristák az ellenzék soraiban” alcím: „Előzetes letartóztatásban két ellenzéki politikus” „Külföldi hiteleknek köszönhetően erősödhet a gazdaság”. Satöbbi, satöbbi. A negyedik oldal alján aztán végre megtaláltam, amit kerestem. „Ma hajnalban a

Szövetségi Terroristaelhárító Különleges Egység rajtaütésszerű akciót hajtott végre a Nemzeti Lap szerkesztőségében. Két újságíró letartóztattak, a számítógépeket és az iratokat lefoglalták, a lap működését határozatlan időre felfüggesztették.” Talán ők fel akarták tenni azt a bizonyos kérdést - gondoltam. Azzal nyugtattam magam, hogy az utolsó bástyát még nem tudták ledönteni. A Világhálót, illetve elődjét, annak idején hadászati célokra hozták létre, most pedig a föld alá kényszerítettek elektronikus szamizdatjai szaporodnak rajta hihetetlen sebességgel. Az egyetlen közeg, ahol még cenzúrázatlanul terjedhetnek a hírek, és a legnagyobb erőfeszítések ellenére sem tudnak totális ellenőrzést gyakorolni felette. Találó az utóbbi időben elterjedt mondás: saját gyermekük lett legfőbb ellenségük.

Már láttam az ellenőrzőpont körül lebzselő katonákat. Terepszínű egyenruhájuk ideális rejtőzködést biztosított a szürke aszfalton. Ha mást nem is, őket biztosan észre lehetne venni egy tizenöt kilométer magasan száguldó vadászgépből. Odébb egy négykerekű harckocsi biztosította az erőfölényt. Tetején jókora géppuska, mögötte egy fej, rajta szintén terepszínű rohambili. A fegyver csöve a kígyózó kocsisor felé nézett. Ha ne adj' Isten, a srác nagyon unatkozna, onnan végigkaszálna az országutat, mint a játékteremben. Nagy gond nem lenne belőle, azt mondanák, terroristákkal keveredett tűzharcba. Közben előttem az éppen ellenőrzött kocsit engedték át a sorompón, az elhajtott, én meg a helyére álltam. Áadtam a rendőrnek a papírokat, azaz a két kis plasztikkártyát, ő meg rögtön átpasszolta a mellette álló katonának. Azon kivételesen nem ormótlan gépkarabély lógott átellenesen, és nem hordott arcát beárnyékoló fémbúrát sem. A szinte kötelező egyennapszemüveg azért nem hiányozhatott. Először arra gondoltam, szóvá teszem, hogy miért adja át irataimat beleegyezésem nélkül egy másik ország hatóságának, de aztán mégsem szóltam semmit. Amaz bedugta egy gépbe, és egy laptop kijelzőjén - amit én nem láthattam - ellenőrizte adataimat. Majd rám nézett, újra a kijelzőre - pofa - kijelző - pofa - kijelző. Így ment ez egy darabig. Valami nem tetszett neki, lehet hogy mégis meg kellett volna reggel borotválkoynom. A katona egyértelmű karmozdulattal jelezte, hogy álljak félre a padkára. Rosszat sejtettem. Kinyitotta a csomagtartót, és a mordályán szuronyként funkcionáló pengével szanaszét túrta a kacatokat. Abban reménykedtem, hogy a kárpitot

talán nem hasítja fel. Aztán egy szép nagy németjuhász mászott be a csomagtartóba és a hátsó ülésre körülszimatolni, szürke tappancsnyomokat hagyva maga után. Nyugodt típusúnak tartom magam, de akkor egy picit ideges lettem. Na nem azért, mert öszszemocskolják az autót, felhasítják a borítást, bár erre más körülmények között rendkívül durcásan reagálnék. Történt azonban nemrég néhány igen csúnya „baleset”, amikor is az ellenőrzött személy nem megfelelően viselkedett. Felelősségre vonás nem történt, hiszen a Szövetség egyik saját határozatában a terroristaelhárító különítményeknek lehetővé tette, hogy a gyanús egyéneket minden további következmény nélkül a világon bárhol „ártalmatlanná tehetik”, az adott ország törvényeitől függetlenül. A bírósági tárgyalás, a tanúk meghallgatása, és efféle fölösleges időhúzó procedúrák csak hátráltatnák a Szövetség ügynökeit szó szerint áldozatos munkájukban, úgyhogy ezekre nincs szükség. A legvégén szétterpesztett lábbal az autónak támaszkodva végigtapogattak. A zsaru megjegyezte, hogy már látott valahol.

- Igen, pár perce, mikor megállított.
- Humorizálunk, humorizálunk?
- Nem, csak én humorizálok.
- Ne szórakozzon, mert bevitetem. Tudom már! Maga nem politikus véletlenül?

Már többen is megjegyezték, hogy hasonlítok az egyik parlamenti képviselőre, bár én - ismerve az illetőt - erre egy cseppet sem voltam büszke. Most viszont - gondoltam - hasznot húzhatok a természet eme tréfájából.

- Magának milyen jó az arcmemóriája! - jegyeztem meg.

Visszafogott önelégült mosolya elárulta, hogy hízott egy kicsit a mája. Röviden konzultált a katonával a távolba bámulva, mintha az égen úszó fátyolfelhőkről beszélne. Amaz hosszasan szemügyre vett, majd visszaadta irataimat a zsarunak, az pedig továbbította nekem, széles műmosolyt erőltetve arcára.

- További jó utat, képviselő úr!

Lettem a kocsit, és betértem egy csehóba, hogy elüssek egy óra üres időt. A helyi törzsközönség tagjai pecsétes atlétatrikóban, csíkos melegítőgatyában és kitaposott

papucsban ücsörögtek lestrapált asztaloknál. Alkoholt, és a sarokba függesztett tévéből némi információt szívtak agyukba. A padló felületéről visszaverődő napfénytől nem lehetett tisztán látni, de azt hiszem, éppen hírek címen adtak erősen szelektált ízelítőt a Világ eseményeiből. Valahonnan a diákok ünnepségét közvetítették a szövetségi csapatok felszabadítása alkalmából. Az ünneplőbe öltözött gyerekek szabályos sorokban lóbálták zászlóikat egy ismerős dallamra, már csak egy megakóla és egy hyperburger hiányzott a kezükből. A kommentár szerint ez a nemzedék már egy demokratikus, új, szabad és igazságos világban fog felnőni. Majd az elmaradhatatlan szónoklat következett a szabad világ vezetőjétől. A szokásos frázisok után újra figyelmeztette néhány ország kormányát, hogy aki nincs velünk, az ellenünk. A többség tudta, mit jelent ez: aki a közeledő ENSZ színjátékon a színpad másik oldalára áll, az hagyjon fel minden reménnyel.

A pultnál ültem le, illetve fel, a csaknem mellmagasságig érő bárszékre, és kértem egy sört. A mellettem ülő zombiról nem volt nehéz megállapítani, hogy szinte behozhatatlan előnyre tett szert velem szemben. Belekortyoltam a kissé langyos sörbe, amikor egy lánctalpas gyomorrezgető dübörgéssel húzott el a kocsmá mellett, egy pillanatra meg kellett kapaszkodnom a bárpultba, mert azt hittem, leborulok a toronyszékről.

- Ha sokáig mászkálnak még itt ezekkel a szarokkal, ránk omlanak a házak. - jegyezte meg az egyik.
- Inkább örülj neki, hogy itt vannak! - replikázott a zombi. - Szerinted szórakozásból vannak itt? Tudod te, mennyibe kerül ez nekik? Te nem nézel tévét? Inkább elviselem a tankokat, minthogy szabadon robbantgassanak.
- Csak azt mondd meg, hogy régen miért nem robbantgatott itt senki?
- Nem érted? Ők csak segíteni akarnak nekünk, hogy végre mindenhol rend legyen. Hiteleket adnak, meg mindenféle támogatást, hogy mi is az ő életszínvonalukon tudjunk élni. Ez az ő érdekük is. Csak itt még egy csomó szélsőséges állat van, akiknek más szórakozásuk sincs, csak hogy káosz legyen, és terrorizmus. Ezeknek csak azon jár az eszük, hogy mit robbanthatnának fel. De tudod mit, ne nekem higgyél, olvasd el az újságot!

- Ja, igazad van - szólt bele egy harmadik, majd a többiek is egyöntetűen igazat adtak neki. Valószínűleg mindnyájan ugyanazt a lapot olvassák, habár végül is teljesen mindegy, melyiket.

Még elhallgattam volna egy darabig magasröptű szeszmefttatásukat, de ekkor melém lépett egy köztéri mobilbudi méretű fickó. Elegáns öltözetével, frissen nyírt frizurájával kilógott a leamortizálódott törzsvendégek közül.

Csendesen annyit mondott, hogy - come with me please, - kinyitott egy diszkrét oldalajtót, és várt. Először meg akartam kérdezni, hogy mégis mi a gond, netán zártkörű rendezvényre tévedtem volna? Ám az utóbbi időben már bennem is kialakult a kevés kérdés - kevés pofon reflex, na meg a szituáció annyira abszurd volt, hogy szó nélkül követtem. Mint kiderült, nem kidobni akart, az ajtó egy másik, az előzőnél kevésbé lepusztult, kisebb helyiségbe nyílt. Az egyik asztalnál egy idősebb, jól szituált férfi ült. Angolul szólt hozzám, szerencsére elég jól beszéltem a nyelvet. Bemutatkozás és minden egyéb teketória nélkül hellyel kínált, majd megjegyezte, hogy késtem. Nyilvánvalóan valakivel összetévesztettek. Utólag végiggondolva, mekkora mamlasz voltam! Abban a pillanatban tisztáznom kellett volna a félreértést, sűrűn elnézést kérni, bizonygatni, hogy gyenge elmeállapotom miatt már tíz perc múlva nem fogok az egészre emlékezni, és eltűnni. De nem így tettem, és ez később végzetesnek bizonyult.

- Kér valamit inni?

Akcentusából sejtettem, hogy nem a Szigetországból való. Sört kértem, mert még az előzőt sem tudtam befejezni. A gardedám szó nélkül kiment érte, a főnöke pedig beszélni kezdett.

- Az események eddig jól alakulnak, csak véleményünk szerint a kelleténél kicsit lassabban. Lássuk, hogyan kell továbblépnünk. A médiával közöljék, hogy a finomító rekonstrukciója nem gazdaságos, egyébként is veszteséges volt az üzemeltetése. Az egész energiaszektort újjá kell építeni, ehhez megkapják a szükséges hiteleket. Itt van nálam a kivitelező cégek listája, valamint azoké, akiktől az energiahordozókat fogják beszerezni. Ez lesz a hitel feltétele.

Közben a hústorony behozott egy deres falú üveget, egy feltűnően tiszta pohárral. Az íze nem is hasonlított az iménti langyos posványra.

- Nos - folytatta - a távolabbi terveink megvalósítása érdekében fél év múlva előrehozott választásokra van szükség.
- Előrehozott választásokra? - hebegtem. - Miért?
- Több oka is van. Olyan törvényeket kell majd megszavaztatniuk, amihez nagyobb kormánytöbbségre van szükség. Ezen kívül az ellenzékkel is gondok vannak, még kevés köztük a barátunk, és túl sokan vannak, akik... hogy is mondjam... tájékozottabbak a kelleténél.

Ekkor éreztem úgy, hogy túlságosan kockázatos játékba keveredtem, de már nem volt visszaút.

- Bizonyos gazdasági folyamatokat jobban fel kell pörgetni. Több beruházásra van szükség a kormány részéről, és ha meggondoljuk, végeredményben ezen mindannyian csak nyerünk, a pártjuk pedig politikai tőkét kovácsolhat belőle. Ami pedig a médiát illeti. Ennek a hogyishívják lapnak a megszüntetése jó húzás volt, bár szerintem kifinomultabb módszerekkel is ugyanezt el lehetett volna érni. Az internetes újságok viszont, úgy vélem, elég sok problémát okozhatnak. Ezeket gazdasági, vagy jogi oldalról kellene megtámadni. Remélem, ezt nélkülünk is meg tudják oldani, vannak nagyon jól alkalmazható nemzetközi törvények, nyilván tudja, melyekre gondolok. Éljenek velük! A pénzügyi és gazdasági részletek ezen vannak rajta.

Egy korong alakú lemezt húzott elő belső zsebéből, és nyomatékosan figyelmeztetett, hogy nagyon bizalmasan kezeljük. Majd elkészönt, és távoztak.

Ott maradtam kettesben a sörömmel, lehörpintettem a maradékot, kifizettem az első sörömet (a másikat a behemót rendezte) és távoztam. A bejárat előtt nagyot szípanítottam a szmogos, kipufogógáz-szagú levegőből, és kivételesen nagyon jólesett. Mikor át akartam kelni a túloldalra, megpillantottam odaát a lámpánál várakozó képviselőalteregómat, ezért másfelé vettem az irányt.

Olyan abszurdnak tűnt az egész, mintha egy kandi-kamerás szívatásnak estem volna áldozatul. Még mindig a történetek hatása alatt, kábultan vezettem. Lemondtam egy cimborámmal a megbeszélte találkozót, inkább hazaindultam. Tisztában voltam vele, hogy a sors szeszélyéből életveszélyes tudás birtokába kerültem. Ha vallásos lennék, talán azt mondanám, Isten így büntetett meg, amiért visszaéltem ezzel a hasonlósággal. Az autók előttem sűrűsödni kezdtek. Az út mentén egy épület romjai közül sűrű füst gomolygott. Felálltam a padkára, hogy közelebből is szemügyre vegyem. Nagy csődület vette körül, az emberek álltak, és bámultak. Azt hiszem, ha most Krisztust feszítenék éppen keresztre, ugyanígy állnának, és bambán szemlélnék az eseményeket, legfeljebb a később érkezők kérdezősködnének pipiskedve, nyakukat nyújtogatva. Kissé odébb bútorok, és dobozok voltak egy kupacba rakva. Egy nő ült a kirámolt székek egyikén, és zokogott. Három-négy év körüli gyerek téblábolt a székek és szekrények között, ő még nem értett az egészből semmit. Bár sejtettem, azért megkérdeztem az egyik báméskodótól, mi történt.

- Valami terrorista lakott itt, azért robbantották fel.
- Már mint terrorizmussal gyanúsított illető, akit családjával együtt bírósági eljárás nélkül már meg is büntettek - helyesbítettem
- Mi maga, ügyvéd? Akárhogy csavarja a szót, akkor is csak egy rohadt terrorista volt.

Azt hiszem, akkor és ott, az elfeketedett romhalmaz és a közönyös tömeg döbbsentett rá, hogy nagyobb szarban vagyok, mintha egy közlatrina emésztőjébe pottyantam volna.

Két óriási sporttáskába gyűrtem az összes, számomra fontos kacatot, meg néhány feltétlenül szükséges ruhaneműt. Írtam egy levelet a barátnőmnek, majd elbúcsúztam a kéglitől, ahol évekig laktam. Képében kivettem a bankból a megtakarított kis pénzcskémet, és az automat - jóval áron alul - eladtam az első kereskedésben. Felültem egy gépre, és most itt ülök egy egzotikus ország lepukkadt moteljében, és nézem az otthoni csatornákat. A kép, amit rólam mutogatnak, már jópár éve készült. Azt mondják, az egyik legveszélyesebb terroristáról van szó...